

Camellia

มือ
ราชลับ
แสนหน้า
อวสาน
ข้ามเวลา
มาเป็น
ราชา
แพทย์
จีนหนึ่ง

盛世嫡女医品特工妃

11

风光霁月 เฟิงกงจี้เยว่ เขียน
โมจิถั่วแดง แปล
RUNYA วาด

บทที่ 468 มีหวัง

ฉู่จวินหลันคิดมาโดยตลอดว่าสายตระกูลของกงชินอ๋องเป็นเชื้อพระวงศ์ ศาลบรรพชนก็น่าจะเหมือนกับเชื้อพระวงศ์อื่นๆ คือรวมป้ายวิญญาณไปบูชาไว้ที่ศาลบรรพชนของสะพานเซียน แต่ตอนนี้ดูแล้วนางจะคิดไปเองเสียมากกว่า

ลานเรือนของศาลบรรพชนเจียบสงัด มีเพียงแสงสว่างจากโคมไฟที่กงชินอ๋องนำมา และแสงรูปเทียนในตัวอาคารที่ส่องแสงริบหรี่

ฉู่จวินหลันมองลอดช่องประตูเข้าไป เห็นเพียงป้ายวิญญาณเรียงรายอยู่บนโต๊ะบูชา กงชินอ๋องคุกเข่าทั้งสองข้าง ประนมมือ สีหน้าเต็มไปด้วยความจริงใจ เอ่ยภาวนาเสียงเบา

“ขอให้บรรพชน...วิญญาณที่อยู่บนสวรรค์...”

เสียงของกงชินอ๋องไม่ดัง ฉู่จวินหลันจึงได้ยินไม่ถนัด นางขมวดคิ้วอย่างสงสัย แล้วขยับเข้าไปใกล้ เอาหูแนบฟังมากขึ้น

“ขอให้บรรพชนคุ้มครองให้เชียวซวีหายดี มัวหรั้น หากวิญญานของเจ้าอยู่บนสวรรค์ ก็ขอให้คุ้มครองซวีเออร์ ให้หายดี...”

ณ่จวินหลันขมวดคิ้วแน่นเป็นปม นางตั้งใจฟังต่ออีกครู่ แต่กงชินอ๋องไม่ได้พูดอย่างอื่น มีแต่ภาวนาขอให้บรรพชน-ตระกูลเชียวและมารดาของเชียวซวีคุ้มครองให้เขาหายดี นางจึง ย่องออกมาจากศาลบรรพชนอย่างเงียบงัน

ณ่จวินหลันงุ่นงันกับการกระทำของกงชินอ๋องอย่างยิ่ง

ทั้งๆ ที่ชัดเจนว่าเขาไม่เคยสนใจเชียวซวี ไม่เคยถามไถ่ไยดี เมื่อข่าวลือเรื่องชาติกำเนิดของเชียวซวีแพร่สะพัดไปทั่ว กงชินอ๋องก็แสดงท่าทีรังเกียจเขา อีกทั้งยังไม่สนใจสายพระเนตรของฮ่องเต้ ปล่อยเชียวซวีให้ผู้อื่นรังแก และปล่อยให้เขาอยู่ไปตามยถากรรม

แต่กงชินอ๋องกลับไปศาลบรรพชนในยามกลางดึกสงัด เพื่อขอให้บรรพชนและมารดาของเชียวซวีคุ้มครองให้เขาหายดี

เชียวซวีไม่ใช่บุตรที่สวี่มัวหรั้นมีสัมพันธ์กับฮ่องเต้แล้ว ให้กำเนิดมา?

การตายของสวี่มั่วหรั้นไม่เกี่ยวข้องกับความเป็นชาของ
กงชินอ่อง?

กงชินอ่องไม่ควรจะเกลียดชังสวี่มั่วหรั้น และหวังให้
เซียวชวีตายไปเสียหรือ?

คนพวกนี้ แท้จริงแล้วมีความสัมพันธ์กันอย่างไร และ
กำลังคิดอะไรอยู่กันแน่

ฉูจวินหลันมีอาจเข้าใจเรื่องราวในทันที

เมื่อกลับมาถึงเรือนจิ้งเซวียน ฉูจวินหลันลงจากหลังคา
อย่างแผ่วเบา นางผลักประตูเข้าห้องนอน

เสียง 'เอี้ยด' ดังขึ้นเบาๆ ในความมืดทำให้ฮั่วเยซิง
ออกมาตรวจดูอีกครั้ง

ฉูจวินหลันหันไปโบกมือให้ ฮั่วเยซิงจึงประสานมือคำนับ
แล้วถอยออกไป นางจึงปิดประตูแล้วถอดเสื้อคลุมออก ก่อนจะ
เดินเข้าไปยังห้องด้านใน

ใครจะรู้ว่าเพิ่งจะถึงหน้าประตูห้อง ฉู่จวินหลันก็สัมผัสได้ทันทีว่ามีลมหายใจของคนแปลกหน้าอยู่ และลมหายใจนี้มีตัวตนชัดเจนอย่างยิ่ง!

ฉู่จวินหลันตกใจยิ่งนัก พุ่งตัวเข้าไปในห้องทันที ก็เห็นชายชราผมขาวโพลนนั่งอยู่ข้างเตียง และที่สำคัญคือคนผู้นั้นกำลังจับข้อมือของเซียวชวี

“เจ้าเป็นใคร!” ฉู่จวินหลันโกรธจนตาแทบถลน พุ่งเข้าไปใส่อีกฝ่ายทันที นางคืบเข้มเงินไว้ในมือ และโจมตีจุดสำคัญของชายชรา

ทว่าชายชรากลับเพียงแค่นหัวเราะ แล้วหันตัวมาปะทะกับฉู่จวินหลัน

ฉู่จวินหลันใช้กำลังเต็มที่ แต่ชายชรากลับรับมืออย่างสบายราวกับผู้เฒ่าหยอกล้อเด็ก เหมือนกำลังแก้มองอย่างไรอย่างนั้น!

ความเคลื่อนไหวในห้องทำให้ฮั่วเยซิงและองครักษ์ที่เฝ้าเวรอยู่ในลานเรือนตกใจ รีบเปิดประตูบุกเข้ามาในทันที

“ผู้ใดบังอาจก่อเรื่องในजनฮอง!”

เมื่อเห็นฉุนฉิมหันกำลังต่อสู้กับชายชรา กระบวนท่ารวดเร็วราวสายฟ้า เร็วจนแทบมองไม่ทัน ฮัวเย่ชิง จางหลี่ และคนอื่นๆ ต่างก็ตกตะลึง

เมื่อชายชราเห็นคนมากมายเช่นนี้ ก็กระโดดหลบอย่างพลัดไหวถอยไปด้านหนึ่ง เขาชี้ไปที่ฉุนฉิมหันแล้วหัวเราะ

“สมกับที่เหยียนเอ๋อร์พูดไว้ เจ้าหนูนี้โคตรกระดูกดี เป็นวัสดุฝึกยุทธ์ชั้นยอด เจ้ายังเป็นหมออีกหรือ สมองของคนที่เรียนวิชาแพทย์ย่อมไม่เลว ดี ดีมาก”

“เหยียนเอ๋อร์?” ฉุนฉิมหันยังไม่ทันได้เข้าใจ

ชายชรายิ้มพลางชี้ไปที่เซียวชวี “ข้ารักษาเด็กคนนี้ได้ หากเจ้าต้องการช่วยเขา ก็ไปหาข้าที่जनพักพิงหย่า”

พูดจบ เปิดหน้าต่างด้านหลังแล้วกระโดดออกไปทันที

ฉุนฉิมหันรีบไล่ตามไปอย่างร้อนใจ แต่แม้แต่ชายเสื้อของอีกฝ่ายก็ยังแตะไม่ถึง จึงรีบจะพุ่งออกไปนอกห้องต่อ

“ชยาซือจื่อ! ระวังเป็นกับดักรับ!” จางหลี่รีบเข้ามา
คว้าแขนฉู่จวินหลันไว้

ฉู่จวินหลันกัดฟันแน่น หันกลับมาทั้งดวงตาแดงก่ำ
“เขาบอกว่าสามารถช่วยเซียวชวีได้!”

“แล้วหากเป็นกลลวงเล่า”

ฉู่จวินหลันพยายามตั้งสติ สูดหายใจเข้าลึกหลายครั้ง
ก่อนจะกลับไปข้างเตียงเพื่อตรวจดูอาการของเซียวชวี ครั้นเห็น
ว่าเขายังปลอดภัยดี ก็ย้อนนึกถึงคำพูดและท่าทางของชายชรา
เมื่อครู่

“เมื่อครู่ชัดเจนว่าเขาเพียงต้องการหยอกล้อข้า ข้าใช้กำลัง
เต็มที แต่เขาใช้ไม่ถึงสามส่วนด้วยซ้ำ ผู้มีฝีมือเช่นนี้หาได้ยากยิ่ง
อีกทั้งเมื่อนึกถึง วรยุทธ์ของเขาก็ดูคุ้นตาอยู่บ้าง”

“ชยาซือจื่อเคยเห็นวรยุทธ์นี้หรือรึรับ”

“เหมือนจะเคย...แต่ที่ไหนกันนะ...” ฉู่จวินหลันครุ่นคิด
อย่างละเอียด แล้วนึกถึงคำว่า ‘เหยียนเอ๋อร์’ ที่ชายชรากล่าว
จึงกระจ่างในทันที

“ใช่แล้ว! เชียเงินเหียน!”

วรยุทธ์ของเซียเงินเหียนลึกล้ำยากหยั่งถึง อีกทั้งเมื่อนึกดี ๆ วรยุทธ์ของเขาก็เหมือนกับชายชราคนนี้ทุกประการ และเมื่อคิดว่าเซียเงินเหียนยังพักอยู่ที่จวนพักเฟิงหย่า ดวงตาของจู่จวินหลันก็เป็นประกาย

“ข้าต้องไปจวนพักเฟิงหย่า”

“ชายาซือจื่อ อย่างน้อยก็รอให้สว่างก่อนเถิด เวลานี้ประตูเมืองยังไม่เปิด อีกอย่างเมื่อรู้แล้วว่าเป็นผู้อาวุโสของคุณชายเซีย อย่างไม่ควรเตรียมของขวัญไปด้วย ไปมือเปล่าย่อมไม่เหมาะ มิสู้ท่านพักผ่อนให้ดี พรุ่งนี้พวกเราจะไปกับท่านพร้อมของขวัญดีหรือไม่ขอรับ” จิ้งอวี้เกลี้ยกล่อม

จางหลีกับฮั่วเยซิงก็พยักหน้า

“ชายาซือจื่อ ที่จิ้งอวี้กล่าวก็มีเหตุผลนะขอรับ”

อย่างไรพวกเขาก็มีอาจบปล่อยให้จู่จวินหลันออกไปตามลำพัง หากเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับนาง พวกเขาก็ไม่รู้ว่าจะรับผิดชอบอย่างไร

“ก็ได้” ฉูจวินหลันพยักหน้า “พวกเจ้ากลับไปพักผ่อน
พรุ่งนี้เช้าเราค่อยออกนอกเมืองพร้อมกัน”

ทุกคนยังไม่ขยับในทันที ทั้งยังมองฉูจวินหลันอย่าง
เป็นห่วง

ฉูจวินหลันเห็นเช่นนั้นจึงกล่าวต่อ “พวกเจ้าวางใจ ข้าจะ
ไม่ทำอะไรหุนหันพลันแล่น เวลานี้ข้ารู้ดีว่าอะไรสำคัญ”

แม้จิ้งอวี ฮั่วเยซิง และคนอื่นๆ จะยังไม่สบายใจ แต่ก็
มีอาจอยู่เฝ้านางตลอดได้ จึงคำนับแล้วถอยออกไป

ฉูจวินหลันนั่งลงข้างเชียวชวี จับมือใหญ่ที่เย็นเล็กน้อย
ของเขามาแนบแก้มของตน นางถูไถเบาหน้าลงบนฝ่ามือของเขา
เบาๆ จากนั้นตั้งใจสงบจิตใจ ตรวจชีพจรของเขาอีกครั้ง พบว่า
ชีพจรมันคงกว่าเดิมมาก นางไม่รู้ว่าชายชราคนนั้นทำอะไร
แต่ในใจก็เกิดประกายแห่งความหวังขึ้นมา

“ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องลองดู ขอเพียงท่านฟื้นขึ้นมา ไม่ว่า
ต้องแลกด้วยสิ่งใด ข้าก็ยินดี”

เสียงอันอ่อนโยนของฉู่จวินหลันดังสะท้อนอยู่ในห้องนอน แต่สิ่งที่ตอบกลับมีเพียงความเงียบงัน

เช้าวันรุ่งขึ้น ฉู่จวินหลันเตรียมของขวัญอย่างดี และพาฮั่วเยซิงกับจิงอวี่นั่งรถม้าไปยังจวนพักเฟิงหย่า

รถม้าของฉู่จวินหลันเพิ่งเข้าประตูจวนพักเฟิงหย่า คนเฝ้าคนแก่ในเรือนก็ยิ้มแย้มเข้ามาต้อนรับ

“คุณหนูมาแล้ว!”

“นี่ เรียกว่าคุณหนูไม่ได้แล้วนะ ต้องเรียกว่าชายา-
ชื่อจื่อ”

ฉู่จวินหลันลงจากรถม้า แจกจ่ายของที่นำมาฝากให้ทุกคน ก่อนจะยิ้มถาม “คุณชายเชียวอยู่หรือไม่”

“อยู่ อยู่กันหมด คุณชายพบกับคุณชายเชียวอยู่ที่เรือนหลัก
อ้อ ผู้อาวุโสของตระกูลเชียวก็อยู่ด้วย ดูเหมือนจะพักอยู่ที่นี้
สักกระยะ”

ฉู่จวินหลันโล่งใจ ยกของขวัญสำหรับเข้าพบผู้อาวุโสมาถือไว้ แล้วรีบเดินไปยังเรือนหลัก

วันที่ที่ก้าวเข้าไป ก็เห็นฟูจื่อเหิง เชี่ยเจินเหยียน และ
ชายชราผมขาวเมื่อคืนนั่งล้อมโต๊ะเตี้ยกินอาหารร่วมกันอยู่

บทที่ 469 แลกเปลี่ยน

เมื่อฉู่จวินหลันก้าวเข้ามาด้านใน ฟู่จื่อเหิงก็อดยิ้มไม่ได้ ลูกขึ้นกล่าวว่า “เจ้ามาแล้ว กินมื้อเช้าหรือยัง”

สายตาของฉู่จวินหลันยังคงอยู่ที่ชายชราผู้นั้น ผ่านไปครู่หนึ่งจึงได้สติ นางยิ้มให้ฟู่จื่อเหิง “ข้ารีบมาพบผู้อาวุโส จึงยังไม่ทันได้กินอะไรมานะ”

ฟู่จื่อเหิงชะงักไปเล็กน้อย หันไปมองชายชราและเซี่ยเจินเหยียนอย่างสอบถาม

เซี่ยเจินเหยียนเอ่ยอย่างตกใจ “เจ้าพบท่านอาจารย์ของข้าแล้วหรือ”

ที่แท้ผู้นี้ก็คืออาจารย์ของเซี่ยเจินเหยียน

ฉู่จวินหลันพยักหน้า ถือของขวัญเดินก้าวไปข้างหน้า แล้วค้อมกายคารวะอย่างนอบน้อม “ผู้น้อยขอคารวะผู้อาวุโส

ก่อนหน้านี้ไม่ทราบว่าคุณมาเยือน จึงล่วงเกินไปมาก ขอ
ผู้อาวุโสโปรดภัยความหุ่นหันของผู้นี้ด้วย”

“ไม่ต้องมากพิธี ข้าไปตรวจดูอาการสามีเจ้าที่จวนโดย
พลการ เจ้าไม่รู้จักข้า ย่อมต้องลงมือเป็นธรรมดา พุดตามตรง
ข้าก็แค่ตั้งใจลองเชิงวรยุทธ์ของเจ้าเท่านั้น”

เซี่ยเจินเหียนยิ่งตกใจ ตาเบิกกว้าง “ท่านอาจารย์
ท่านทำอะไรของท่าน นางเป็นสหายของข้า สามีของนางยังนอน
หมดสติอยู่ ท่านยังจะไปทำให้นางตกใจอีกทำไมกันขอรับ”

“เจ้าหนูนี้ เจ้าจะตำหนิอาจารย์ของเจ้าหรือ”

เซี่ยเจินเหียนกระแอมกระไอก่อนจะหันไปอธิบายกับ
จู่จวินหลัน “อย่าได้ถือสาเลย อาจารย์ของข้าก็เป็นเช่นนี้มา
แต่ไหนแต่ไร ทำอะไรตามอำเภอใจ ไม่เช่นนั้นก็คงไม่ถูกเรียกว่า
‘สฺยซัน¹เงินเหริน’ หรือ”

¹ สฺยซัน ภาษาจีนคือคำว่า ‘随心’ หมายถึง ตามใจปรารถนาหรือทำสิ่งใดตามใจ

“ข้าจะถือสาได้อย่างไร” ฉู่จวินหลันมองไปที่สฺยชินเงินเหริน แล้วถามอย่างจริงจัง “ที่ผู้อาวุโสกล่าวว่าสามารถรักษาสามีของ ข้าให้หายได้ เป็นความจริงหรือไม่เจ้าคะ”

“ย่อมเป็นความจริง...”

“ท่านอาจารย์ วิชาแพทย์ของท่านจะเทียบ กับ หมอเทวดาน้อยได้หรือ ท่านจะรักษาอะไรได้กัน” เชียเจินเหียนขัดขึ้นทันที “ฉู่จวินหลัน เจ้าอย่าเชื่อเขา”

ฉู่จวินหลันชะงักไปชั่วครู่ ไม่รู้จะกล่าวอย่างไร เพียงมอง สฺยชินเงินเหรินด้วยความลังเล

สฺยชินเงินเหรินยกมือหมายจะตีเชียเจินเหียน แต่ เชียเจินเหียนนั้นลื่นราวกับปลาไหล หมุนตัวหนีทันที สฺยชินเงินเหรินเห็นดังนั้นก็ไล่ตาม ทั้งหมดทั้งทำลวนเต็มไปด้วย ‘ความรักของผู้ใหญ่’

แม้เชียเจินเหียนจะมีวรยุทธ์ดี แต่ก็ยังสู้ผู้อาวุโสไม่ได้ ครั้นถูกจับได้ก็โดนตีไปหลายครั้ง

“เหลวไหล! ใครสอนให้เจ้าพูดจาเหลวไหลกัน!” สุษชิน-
เงินเหรินทั้งดีทั้งดำหนีไปพร้อมกัน

ผู้ที่ลงมืออาจไม่รู้สึกระไร แต่ฉู่จวินหลันที่มองอยู่กลับ
ใจเด่นแรง วรยุทธ์ของเขี่ยเงินเหียนเหนือกว่านางมาก
แต่กลับถูกอีกฝ่ายจับมาตีได้ง่ายๆ เห็นได้ชัดว่าที่ฉู่จวินอ่อง
เมื่อคืน อีกฝ่ายเพียงหยอกล้อนาง มิได้ใช้กำลังเลยแม้แต่น้อย

สุษชินเงินเหรินเตะเขี่ยเงินเหียนไปด้านหนึ่ง แล้ว
แค้นเสียงกล่าว “แม้วิชาแพทย์ของข้าจะไม่ดีนัก แต่ก็พอ
มองออกว่าร่างกายของซือจื่อกงชินอ่องได้รับการปรับสภาพ
จนเกือบสมบูรณ์แล้ว หลังจากถูกพิษ เส้นลมปราณจึงเสียหาย
หากค่อยๆ บำรุงก็จะฟื้นตัวได้ เพียงข้าถ่ายทอดพลังภายใน
ที่ฝึกฝนมาสวมสปีให้เขา เขาก็จะฟื้นขึ้นมาทันที”

ฉู่จวินหลันได้ยินดังนั้นก็เบิกตากว้าง ในใจพลันกระจ่าง

นางรู้ว่าสภาพร่างกายของเขี่ยวซวีเป็นอย่างไร สิ่ง
รักษาได้ นางก็รักษาไปแล้ว แม้พิษจะทำลายร่างกาย แต่ก็สามารถ
ฟื้นฟูได้ด้วยการบำรุง สภาพของเขาในตอนนี้อย่างไร ไม่ควรจะยังหมดสติ

อย่างมากก็เพียงอ่อนแรงหลังพื้น นางไม่เคยคิดถึงเรื่องพลังภายในมาก่อน แต่เมื่อคิดดูแล้วก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ

นางเองก็ฝึกวิชาภายใน ย่อมรู้ถึงประโยชน์ของมันดี อาศัยเคล็ดวิชาจากชาติก่อน ตอนนี้พลังภายในของนางเพิ่งอยู่ในระดับเริ่มต้น อีกทั้งวิชาที่ฝึกก็ใช้เพื่อช่วยการใช้เข็ม มีอาจเทียบกับยอดฝีมือยุทธภพได้

ยอดฝีมือสายพลังภายในที่แข็งแกร่งที่สุดที่นางเคยพบในราชสำนักคือเจาฉิน แม้แต่เจาฉิน นางก็ยังมีอาจต่อกรได้ นับประสาอะไรกับการถ่ายทอดพลังภายในให้เชียวชวี แต่การฝึกพลังภายในต้องใช้ทั้งเวลาและแรงใจอย่างยิ่ง พลังภายในสามสิบปีนั้นล้ำค่าเกินไปจริงๆ

“ผู้อาวุโส...ไม่ทราบว่าคุณมีเงื่อนไขอันใด ท่านต้องการให้ข้าทำสิ่งใด ขอเพียงท่านยอมช่วยซื้อจื่อ ไม่ว่าท่านจะกล่าวเช่นไร ข้าก็ยินดีรับปาก”

“จริงหรือ” สุยชินเงินเหรินแววตาเป็นประกาย

เสียเงินเหียนกับฟูจื่อเหิงต่างก็ขยับมายืนข้างฉู่จวินหลันโดยไม่ได้นัดหมาย สีน้ามี่แววระแวดระวัง

แต่สุขชินเงินเหรินกลับไม่ใส่ใจ “สาวน้อย ข้าต้องการให้เจ้าเป็นศิษย์ของข้า ไปที่เขาชิงเจี้ยนกับข้า เจ้าต้องฝึกบำเพ็ญเพียร และห้ามลงจากเขานี้ ด้วยพรสวรรค์ของเจ้าอนาคตต้องสำเร็จแน่ บางทีอาจฝึกจนกลายเป็นเซียนกระบี่ผู้เป็นอมตะก็ได้!”

ฟู่จื่อเหิงขมวดคิ้วแน่น รู้สึกว่าคำพูดนี้เกินจริง แต่ก็ยังคงเอ่ยเตือนอย่างสุภาพ

“ผู้อาวุโส ท่านเป็นอาจารย์ลุงของสหายเซี่ย ก็ถือว่าเป็นคนกันเอง ท่านจะให้ชಾಯาซื้อจื่อขึ้นเขาแล้วห้ามลงมาเกรงว่าจะไม่เหมาะสม ชายาซื้อจื่อเพิ่งแต่งงานกับซื้อจื่อ หากช่วยให้เขาฟื้นขึ้นมาแล้ว สามิภรรยาคุณนี้ก็ไม้อาจแยกจากกันได้ การพรากคนทั้งสองคนแยกจากกัน ไม่ควรนัก”

“ใช้ขอรับท่านอาจารย์” เซี่ยเงินเหียนกล่าวว่า “ท่านอย่าตั้งเงื่อนไขยากเช่นนี้เลย ครอบครัวพวกเรามีเงินมากมาย ท่านจะเอาเงินก็ได้ จะไปแยกคนเขาทำไมขอรับ”

“เจ้าหนูนี้ หุบปาก!” สุขชินเงินเหรินจิ้มศีรษะเขาอย่างแรง แล้วหันมาทางฉู่จวินหลัน

“สาวน้อย หากเจ้าพยักหน้า เจ้าก็จะเป็นศิษย์ของข้า ข้าจะถ่ายทอดวิชาทั้งชีวิตให้เจ้า อาจารย์ของเชียวจินเหียน เชียวชาญวิชาพิสดาร ข้ารับประกันว่าเขาจะสอนเจ้าอย่างไม่ปิดบัง เชียวจินเหียนเติบโตมาจากการสั่งสอนของพวกเรา หากเจ้าตกลง ข้าจะช่วยชีวิตชี้อจื้อ และเจ้าจะได้วิชามากมาย แต่หลังจากนั้นเจ้าต้องห่างไกลจากความวุ่นวายในโลกมนุษย์ หากวันหนึ่งฝึกสำเร็จถึงหนทางอมตะ นั้นไม่ใช่พรอันยิ่งใหญ่ หรือ เจ้าก็ไม่ได้โง่ ลองคิดดูให้ดีเถิด”

ณ จวินหลันรู้สึกทั้งตกตะลึงและคาดไม่ถึง

นางไม่เคยคิดเลยว่าคำตอบแทนในการช่วยชีวิตเชียวชวี จะเป็นการให้ตนไปเป็นศิษย์และขึ้นเขาบำเพ็ญเพียร

นางไม่เข้าใจเรื่องเชียนในโลกนี้นัก และยังสงสัยเรื่องความเป็นอมตะ แต่ในเมื่อวิญญูณของนางยังสามารถข้ามภพมาได้ นางก็มีอาจปฏิเสธได้ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มีอยู่จริง

แต่ถึงอย่างนั้น นางก็ไม่เคยคิดจะละทิ้งโลกมนุษย์ ไม่เคยคิดจะไปจากเชียวชวีเพื่อแสวงหาความเป็นอมตะ

สฤษตินจินเหรินกล่าว “เจ้าคงรู้สภาพของชื่อจื่อดี หากไม่มีพลังภายในของข้า ก็ไม่รู้ว่าเขาจะนอนอยู่เช่นนี้ไปจนถึงเมื่อใด จะฟื้นในอีกสิบปีหรือยี่สิบปีก็ยังไม่แน่ใจ สิบปียี่สิบปีผ่านไป ร่างกายของเขาก็จะทรุดโทรมจนหมดสิ้น อีกอย่างตอนนี้อายุเขายังไม่ถึงยี่สิบ หากฟื้นขึ้นมาแล้วกลับกลายเป็นคนวัยกลางคน หรือคนชรา เขาจะยอมรับได้หรือไม่ และเมื่อถึงตอนนั้น เขาเห็นเจ้าที่โรยราไปแล้ว ยังจะจำเจ้าได้หรือไม่”

ถ้อยคำเหล่านี้แทงลึกลงไปจิตใจของฉูจวินหลัน ทุกอย่างล้วนเป็นสิ่งที่นางเคยคิด แต่ไม่กล้าคิดให้ลึกเท่านั้น

“ข้า...ขอเวลาคิดเจ้าค่ะ”

ฉูจวินหลันยอบกายคำนับแล้วหมุนตัวออกไป

ฮั่วเยซิงกับจิงอวี่ที่ยืนอยู่หน้าประตูสีหน้าเต็มไปด้วยความซับซ้อน พวกเขามองมาที่นาง เห็นได้ชัดว่าพวกเขาได้ยินทุกอย่าง

“ไปเถิด กลับจวนก่อน”

ฉูจวินหลันก้มหน้าเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

จึงอวีกับฮั่วเยซิงคำนับให้เชี่ยเจินเหยียนและฟูจื่อเหิง
ก่อนจะรีบตามฉู่จวินกลับไป

บทที่ 470 คับแค้นใจ

ระหว่างทางกลับจวน จึงอึกกับฮั่วเยซึ่งต่างก็เงิบงัน

เสียงล้อรถม้าบดพื้นหิมะดังตลอดทาง จู่จวินหลัน เอนหลังพิงผนังรถม้า ร่างกายไหวเอนเล็กน้อยตามแรงเคลื่อนของรถ ต่างหูที่เซียวชวีมอบให้นางก็แกว่งไกวอยู่ข้างลำคอ สะท้อนแสงเป็นเงาเลื่อนราง

นอกจากวิธีถ่ายทอดพลังภายในแล้ว ยังมีวิธีอื่นที่จะช่วยเซียวชวีได้อีกหรือไม่

นางสามารถออกตามหาเซียนวิชาแพทย์ซีต่อไป และตัวนางเองก็อาจหาวิธีช่วยเซียวชวีได้เช่นกัน แต่สิ่งเหล่านี้ล้วนไม่อาจรับประกันได้ว่าจะต้องใช้เวลานานเพียงใด และก็ไม่สามารถรับประกันได้ว่าจะทำให้เขาฟื้นขึ้นมาได้จริง

ดังเช่นที่สุยชินจินเหรินกล่าว หากต้องรออีกสิบปียี่สิบปี เซียวชวีถึงจะฟื้น ชีวิตนี้ก็คงพังพินาศไปแล้ว

นางไม่ยอมให้เชียวชวีเสียเวลาไปทั้งชีวิต ไม่อยากใช้
สิ่งที่ไม่แน่นอนมาปลอบใจตนเอง และยิ่งไม่อยากให้ในอนาคต
ต้องมานั่งเสียใจภายหลัง

ทั้งที่มีวิธีทำให้เชียวชวีฟื้นขึ้นมาได้ทันที หากนาง
ไม่ยอมช่วยเหลือเขา วันหน้า นางจะต้องเสียใจอย่างแน่นอน

เพียงแต่จะให้นางไปบำเพ็ญเพียรเป็นเซียนกระบี่ และ
ไม่ลงจากเขานี้เลย...เรื่องนี้ในใจนางยากจะยอมรับจริงๆ

รถม้าจอดลงที่ประตูข้างใกล้เรือนรับรองของจวนอ๋อง
จึงอวยักแก้อี้ไม่ลงมาให้ฉู่จวินหลันเหยียบลงจากรถม้า

ฉู่จวินหลันกอดเตาอุ่นมือเดินลงจากรถม้า จึงอวยักฮั่ว-
เย่ซึ่งต่างมีท่าทีอยากพูดแต่ก็ไม่พูด

ฉู่จวินหลันผินยิม “เข้าจวนกันเถิด”

“ขอรับ”

ทั้งสองคนขานรับแล้วเดินตามฉู่จวินหลันเข้าไป

แต่ใครจะรู้ เพียงผ่านตรอกเล็กแล้วเลี้ยวขวาไปถึง
หน้าประตูเรือนจิ้งเชวียน ก็ได้ยินเสียงเอะอะโวยวายดังมาจาก
ด้านใน

“...อะไรกัน อย่าคิดว่าพวกเจ้าเป็นสาวใช้ติดตามของ
ชายาชื่อจื่อแล้วจะสำคัญนัก อย่างน้อยพวกข้าก็เป็นคนของ
ชายาจาง ยามอยู่ต่อหน้าชายาอ๋อง แม้แต่ชายาชื่อจื่อก็ยังต้อง
คุกเข่าทำตามระเบียบ!” เสียงของภรรยาพานจวินหวีดแหลม

“นางเฒ่าหน้าไม่อาย! กล้าดียังไรถึงมารังแกชื่อจื่อ
ที่ขยับตัวไม่ได้ กล้าดียังไรถึงอาศัยจังหวะที่พวกข้าไม่อยู่
ทำตัวไม่เคารพเช่นนี้!” จื่อเยียนตะโกนจนเสียงแหบแห้ง

“พอเถอะ ก็มีแต่สารเลวอย่างพวกเจ้าสองคนที่เฝ้าอยู่
ในห้องชื่อจื่อ อย่าคิดนะว่าไม่มีใครรู้ว่าพวกเจ้าคิดอะไร ข้าจะ
บอกอะไรให้นะ ต่อให้พวกเจ้าคิดจะปิ่นเตียงเป็นอนู ก็รอให้
ชื่อจื่อฟื้นก่อน!”

“เจ้า! ไร้ยางอาย!” จื่อยวนด่ากลับ “ข้าจะตีเจ้าให้ตาย
นางไร้ยางอาย!”

“โอ้ พวกเจ้าไปหัดมาจากใครกัน หรือว่าเจ้านายไม่ดี ลูกน้องจึงเป็นด้วย ถึงได้กล้าลงมือเช่นนี้” ดูแล้วเหมือนจะเป็นเสียงของสาวใช้นามถงอวี่

ต่อจากนั้นก็เสียงทะเลาะและเสียงเสียดสีกันของเสื้อผ้า ทั้งยังปะปนด้วยคำหยาบคายมากมาย ไม่ว่าจะเป็นนางसारเลว หรือนางแพศยา ล้วนตะโกนออกมาไม่หยุด

ฉู่จวินหลันขมวดคิ้วแน่น นางเร่งฝีเท้าก้าวเข้าไปในเรือน ก็พบกับภาพตะลุมบอนของเหล่าสาวใช้

ภรรยาพานจวินยิ่นหันหลังทอดกอดตะโกนด่าอยู่ด้านข้าง จื่อเยียน จื่อยวน และหมิงเอ๋อร์กำลังต่อสู้กับถงอวี่และสาวใช้ชั้นสองนามชื่อเซวียนและชื่อจื่อ ทั้งดิ่งผม ตบหน้า ตะขั่ว พวกนางตีกันจนสภาพดูไม่ได้

ทว่าคนของชายาไช่ยืนดูอยู่ได้ชายคา พวกกันหัวเราะเบาๆ และชีไม่ชีมืออย่างสนุกสนาน

สาวใช้ชั้นสองนามชีเสวี่เป็นคนแรกที่เห็นว่าฉู่จวินหลันเดินเข้ามา รีบสะกิดหามหมั่มั้วที่อยู่ด้านข้าง

ห่านหมัวมัวก็รีบหุบยิ้มทันที

ฉู่จวินหลันมองภาพสาวใช้ที่กำลังตีกันวุ่นวาย ความโกรธก็พุ่งขึ้นถึงขีดสุด

นางออกไปเพียงไม่นาน ทว่าในจวนกลับวุ่นวายถึงเพียงนี้ มีหน้าซำคนพวกนี้ยังรวมตัวกันมารังแกคนของนางอีก หากเซียวชวีไม่ได้หมดสติ คนพวกนี้จะกล้าก่อเรื่องในเรือนของเจ้านายหรือ!

ฉู่จวินหลันกัดฟันแน่น ยกเตาอุ่นมือทองเหลืองในมือขึ้น แล้วเขวี้ยงลงพื้นอย่างแรง

เพลิง!

เตาอุ่นมือตกกระแทกพื้นตรงหน้าทุกคน เสียงดังสนั่น ถ่านไฟร้อนกระจายเกลื่อน ประกายไฟปลิวว่อน

คนที่กำลังตีกันอยู่ต่างตกใจ หันกลับมาพร้อมกัน

ภรรยาพานจวินหน้าซีดเผือด “ชายน้าชื่อจื่อ...”

ฉู่จวินหลันสีหน้าเย็นเยียบราวกับน้ำแข็ง นางยกมือขึ้น

จึงอ้วกกับฮั่วเยซึ่งพุ่งเข้าไปทันที พวกเขาออกหมด
ตะตอยไม่กี่กระบวนท่าก็จับภรรยาพานจวิน ถงอวี ซือเซวียน
และซือจื่อกลงกับพื้นได้อย่างรวดเร็ว

“โธ้ย! นี่พวกเจ้าทำอะไร!”

“ปล่อย! พวกเราเป็นคนของชายาจางนะ!”

จู่จวินหลั่นกวักมือเรียกจื่อหยวน จื่อเยียน และหมิงเออร์

ทั้งสามคนเห็นเช่นนั้นก็รีบมาคุกเข่าตรงหน้านางทันที

“ชายาซือจื่อ...” จื่อเยียนถูกขวนที่ใบหน้า ผมเผ้าก็
ยุ่งเหยิง ร้องไห้จนหน้ามอมแมม “พวกนางทำเกินไปแล้วจริงๆ!
เมื่อครู่ชายาจางเรียกพวกบ่าวไปเรือนใหญ่ พวกบ่าวขัดไม่ได้
จึงต้องไป แต่พอกลับมา ก็เห็นภรรยาพานจวินพาถงอวี ซือจื่อ
ซือเซวียนกำลังอาบน้ำให้ซือจื่อ!”

จื่อหยวนกล่าวเสริม “พวกนางพาซือจื่อไปนั่งในอ่างแล้ว
เทน้ำเย็นลงไป นี่มันฤดูหนาว จะรับใช้เจ้านายเช่นนี้ได้ยังไง
อีกทั้งร่างกายซือจื่อยังไม่ฟื้นตัวดี ยามนี้ทำได้เพียงเช็ดตัว
และเรื่องอาบน้ำก็ไม่ใช่น้ำที่ของพวกนาง หากเจ้านายไม่ได้สั่ง

ก็ไม่ควรลงมือเอง พวกนางไม่เพียงถอดเสื้อผ้าชื้อจื่อ แต่ยัง
พูดจาหยาบโลน...”

ฉูจวินหลันได้ยืนดังนั้นก็ขวมวดแน่น “องครักษ์ในเรือนเล่า”

“เมื่อครู่ท่านอ๋องส่งคนมาเรียกตัวไปหมดเจ้าคะ” หมิงเอ๋อร์
ตอบ

ฉูจวินหลันหัวเราะเย็น “ล่อเสือออกจากถ้ำ? ดีจริงๆ
พวกเจ้าวางแผนกันไว้แล้วหรือ”

ภรรยาพานจวินขมวดคิ้ว “ชายาซื้อจื่อกล่าวเกินไป
พวกบ่าวก็แค่ทำหน้าที่ของตนเท่านั้น”

“หน้าที่? ข้าสั่งให้พวกเจ้าไปอาบน้ำให้ซื้อจื่อหรือ”

“ซื้อจื่อนอนหมดสติมานาน ขยับตัวไม่ได้ กินดื่มขยับถ่าย
ก็อยู่บนเตียง ไม่ควรอาบน้ำหรือ” ภรรยาพานจวินเซ็ดหน้าเถียง

ฉูจวินหลันสูดลมหายใจเข้าลึก ก่อนจะกล่าวเสียงเย็น
“อย่าขยับ พวกเจ้าสามคนตามข้าเข้ามา”

พูดจบก็เดินเข้าห้องทันที

จื่อย่วน จื่อเยียน และหมิงเออร์เดินตามนางเข้าไป

จื่ออวี๋กับฮั่วเยซิงเพิ่มแรงกด ทั้งสี่คนถูกกดแนบพื้น
ยิ่งกว่าเดิม

สีหน้าของหานหมัวมัวกับคนของชายาไช่ที่ยืนดูอยู่
ได้ช่ายคาล้วนเต็มไปด้วยความสะใจ

จู่จวินหลันเร่งฝีเท้าเดินเข้าไปในห้อง ก็เห็นว่าสิ่งของ
ระเนระนาด ก๊าซ อ่างน้ำล้มคว่ำจนน้ำเจ้นองทำพรมเปียก
ไปทั่ว เชียวซวี่นั่งหลับตาอยู่ในอ่างอาบน้ำ ศีรษะของเขาเอน
ไปด้านหลังเล็กน้อย ผมยาวสยาย เห็นปลายแขนที่ชุบลงและ
กระดูกไหปลาร้า

ครั้นก้าวเข้าไปใกล้ก็เห็นว่าเขานั่งเปลือยกายงอเข้า
อยู่ในอ่างที่ระดับน้ำสูงประมาณหนึ่งจื่อ นางลองวางมือแตะ
บนผิวน้ำ ก็รับรู้ถึงความเย็นจนเสียดแทงกระดูกนั้นได้ในทันที

คุณชายผู้สง่างามบัดนี้กลับต้องหมดสติ ปล่อยให้ผู้อื่น
จัดการตามใจ ถูกถอดเสื้อผ้าอาบน้ำให้ตามอำเภอใจ ที่แม้แต่
สัตว์เลื้อยยังมีศักดิ์ศรีกว่านี้

เลี้ยงสุนัข หากมันไม่ยากอาบ มันยังวิ่งหนีได้

แต่เชียวชีวิตกลับทำได้เพียงถูกคนอื่นรังแก!

ณ จวินหลันกัดฟันแน่น ดวงตาเอ๋อไปด้วยน้ำตา นางถอด
ผ้าคลุมของตนคลุมร่างเขาไว้ แล้วใช้แรงทั้งหมดพยุงเขาขึ้น

“พวกเจ้ามาช่วยหน่อย”

“เจ้าค่ะ”

จื้อยวนกับจื่อเยียนเข้ามาช่วยยกเชียวชีวิตออกจากอ่างน้ำ

แม้เชียวชีวิตจะไม่อ้วน แต่ก็เพื่อบุรุษร่างใหญ่ ยิ่งพอยู่
ในสภาพหมดสติทั้งตัวก็ทำให้หนักไม่น้อย ทั้งสามใช้แรง
กันพอสมควรจึงจะยกเขาขึ้นไปวางบนเตียงได้สำเร็จ จากนั้น
หมิงเอ๋อร์กี้รีบนำถุงร้อนมาใส่ไว้ในผ้าห่ม

ณ จวินหลันห่มผ้าให้เขา ใช้ผ้าเช็ดตัวเช็ดร่างกาย
ในผ้าห่มของเขาจนแห้ง จากนั้นโยนผ้าคลุมที่เปียกครึ่งหนึ่ง
ลงพื้น แล้วเดินกลับไปยังด้านนอก

เมื่อเห็นฉู่วินหันเดินออกมา หานหมั้วหมั้วและคนอื่นๆ
ต่างก็ยอบกายคารวะ

ฉู่วินหันหันไปสั่งจิ้งอวี่ “เข้าไปแต่งตัวให้ชู้จื่อ”

“ขอรับ”

จิ้งอวี่ปล่อยภรรยาพานจวินแล้ววิ่งเข้าไปในห้อง พอเห็น
สภาพและทะเยอในในห้องและสภาพของเซียวชวี เขาก็โกรธจัด
จนร้องลั่น “ข้าจะฆ่าพวกเจ้าทั้งโคตร!”

บทที่ 471 คิดดีแล้ว

จื่อเยียนกับจื่อยวนต่างพากันร้องไห้

เสียงร้องไห้จากในห้องดังลอดออกมา จนหันหม้มัวมัวกับคนอื่น ๆ ที่ได้ยินต่างก้มหน้าเหม้มปาก

ฉู่จวินหลันสีหน้าไร้อารมณ์ นางโบกมือเบา ๆ แล้วกล่าวว่า “เจ้าก็ปล่อยได้แล้ว”

ฮั่วเยซิงพยักหน้ารับคำแล้วปล่อยมือตามคำสั่ง

ถงอวี๋ ซื่อจื่อ และซื่อเซวียนร้อง “โธ้ย” ออกมาพร้อมกัน ก่อนจะเข้าไปนั่งคุกเข่าเบียดเสียดรวมกับภรรยาพานจวิน พลังกุมแขนด้วยความเจ็บปวด แล้วมองฉู่จวินหลันอย่างคับแค้นใจ

ฉู่จวินหลันเดินเข้าไปหาพวกนางช้า ๆ ชายกระโปรงไหมพลิ้ว ก่อนจะมาหยุดอยู่ตรงหน้าทั้งสี่คน

“พูดมา ใครสั่งให้พวกเจ้าอาบน้ำให้ซื่อจื่อ”

ภรรยาพานจวินสบสายตาเย็นเยียบราวกับจะฆ่าคนของ
จู่จวินหลัน ก่อนจะรีบเบือนหน้าหนี นางเชิดหน้าเล็กน้อย

“พวกเราทำตามคำสั่งของชายาจาก ชายาจากสงสาร
ชื่อจื่อ จึงสั่งให้พวกเราดูแลเขาให้ดี ชื่อจื่อกิน ดื่ม ขับถ่ายล้วน
อยู่ในผ้าห่ม พวกเราทำไปก็เพื่อประโยชน์ของชื่อจื่อ อีกทั้งยัง
ช่วยแบ่งเบาภาระของชายาชื่อจื่อด้วย พวกเราทำผิดตรงไหน
กัน แต่สาวใช้ข้างกายของท่านกลับทำตัวหยาบคาย ถึงขั้นลงมือ
ทำร้ายพวกเรา ชายาชื่อจื่อก็ควรอบรมพวกนางให้ดี มิฉะนั้น
พวกเราจะไปฟ้องชายาจาก!”

เสียง ‘เพียะ!’ ดังลั่น เพราะจู่จวินหลันยกมือขึ้นตบลงไป
อย่างแรง

“ต่อหน้าข้า ใครอนุญาตให้เจ้าพูดคำว่า ‘พวกเรา’ ข้าแล้ว
ข้าเล่าเช่นนี้”

ภรรยาพานจวินถูกตบจนตาลาย นางล้มลงกับพื้น พอ
อ้าปากก็ฟันเลือดสีแดงพร้อมทั้งฟันสองซี่ที่ถูกกระแทกจนหลุด
ออกมา

“กรีด!”

สาวใช้ที่เหลือพากันตกใจ ไม่มีใครคาดคิดว่าฉันทูจวินหลัน จะมีแรงมากถึงเพียงนี้ ตบเพียงครั้งเดียวก็ทำให้คนพินหลุดได้ถึงสองซี่

“ท่าน...อย่างไรก็เป็นถึงคุณหนูตระกูลก๊วกง เหตุใดถึงหยาบคายเช่นนี้...”

“ถึงข้าจะหยาบคาย แต่ข้าก็ได้รับพระราชทานสมรสจากฝ่าบาทให้แต่งงานกับซื่อจื่อ ฝ่าบาทกับท่านฮ่องยังไม่รังเกียจข้าแล้วเจ้าเป็นตัวยะไร!”

ฉันทูจวินหลันออกแรงยกตัวภรรยาพานจวินขึ้น จับที่คอเสื้อและขากางเกงตัวใน ก่อนจะหมุนตัวเหวี่ยงออกไป

ตูม!

ทันทีที่ภรรยาพานจวินถูกโยนลงไปในโถ่งน้ำขนาดใหญ่ก็เกิดเสียงดังราวกับกระสอบขาด

ภายในจวนฮ่องแต่ละเรือนล้วนมีโถ่งน้ำเช่นนี้ตั้งไว้เพื่อป้องกันเหตุไฟไหม้ และให้มีน้ำเก็บไว้ใช้ตลอดทั้งปี

“โอ๊ย! เร็วเข้า รีบดึงข้าขึ้นไปที่!” ภรรยาพานจวินหนาสัน
ไปทั้งตัว ดิ้นรนพยายามจะปีนขึ้นมา

ฉู่จวินหลันกลับใช้มือจับคอเสื้อของถงอวี้กับซือเซวียน
ข้างละคน นางก้าวเพียงไม่กี่ก้าวก็มาถึงโถ่งน้ำ จากนั้นก็
กดศีรษะของทั้งสองลงไปในน้ำ

“ข้าจะให้พวกเจ้ารู้ ว่าการรังแกซื้อจื่อที่ขยับตัวไม่ได้
ต้องได้รับโทษอย่างไร!”

ถงอวี้กับซือเซวียนถูกกดจนศีรษะและร่างครึ่งบนลงไป
ในน้ำ มือเท้าพยายามบัดปายดิ้นรนสุดแรง แต่สิ่งที่ได้มีเพียง
เสียงกระอักน้ำและฟองน้ำผุด

หานหมัวมัว ชูยซง ซี้เส่ว และซีเหวินต่างตกตะลึงกับ
พลังกำลังอันน่าหวาดกลัวของฉู่จวินหลัน

ซื้อจื่อถึงกับตกใจจนปัสสาวะราด

ภรรยาพานจวินร้องโวยวาย “ฆ่าคน! ฆ่าคนแล้ว! ซายา-
ซื้อจื่อจะฆ่าคน!”

เดิมทีห่านหมั้วมัวกับคนอื่น ๆ ยังยืนดูเรื่องสนุก แต่พวกนางไม่คิดว่าฉู่จวินหลันจะโหดเหี้ยมถึงขั้นลงมือจัดการบ่าวด้วยตนเองเช่นนี้

ทุกคนรีบเจียบเสียง ก่อนจะพากันถอยออกไปเจียบ ๆ

ขณะนั้น จางหลี้กับองครักษ์คนอื่น ๆ กลับมาจากด้านนอกพอดี พวกเขาวางทางห่านหมั้วมัวและพวกในลานเรือน แต่เมื่อเห็นภาพตรงหน้าต่างก็ตกตะลึง

“ซายาชื่อจื่อ?”

“เกิดเรื่องกับชื่อจื่อหรือ?”

ฮั่วเยซิงส่ายหน้า เขากัดฟันแน่นจนเหงื่ออกแทบมีเลือดซึม “พวกสารเลวพวกนี้สมควรตาย!”

ฉู่จวินหลันปล่อยมือ ชื่อเซวียนกับถงอวีจิ้งตื่นตระหนกกับพื้น ก่อนจะไอโซลกไม่หยุด

ภรรยาพานจวินก็ปีนขึ้นมาย่างยากลำบาก ทั้งสามคนกอดกันตัวสั่นเหมือนใบไม้ต้องลม

ดวงตาของฉู่จวินหลันแดงกำ สีหน้าราวกับมารร้าย
แต่เสียงกลับสงบนิ่งอย่างน่าประหลาด

“จื่อเยียน จื่อยวน หมิงเออร์”

“เจ้าคะ ซายาชื่อจื่อ”

“ไปเชิญท่านอ๋อง ซายาจาง และซายาไช่มาที่นี่”

“เจ้าคะ”

ทั้งสามพยักหน้าเตรียมจะออกไป

ทว่าฉู่จวินหลันกลับกล่าวเสียงเรียบอีกประโยค
“หากท่านอ๋องหรือซายาอ๋องถาม ก็ให้บอกว่าข้าจับมือสังหารได้
หลายคน”

“เจ้าคะ”

สาวใช้ทั้งสามรับคำพร้อมกันแล้วรีบออกไปทันที

เมื่อภรรยาพานจวินและพวกได้ยินคำว่า ‘มือสังหาร’
สีหน้าก็ยิ่งซีดเผือด

จึงอ้วในเวลานั้นแต่งตัวให้เชียวชวีเสร็จเรียบร้อย
พอออกมาจากห้องก็เห็นฉู่จวินหลันที่สวมเสื้อกันลมแต่แขนเสื้อ
ทั้งสองข้างกลับมีน้ำหยด ร่างผอมบางยืนตัวสั่นอยู่กลางลาน-
เรือน ครั้นนึกถึงสภาพของชื่อจื่อและภาพในห้องเมื่อครู่ น้ำตา
ที่กลั้นไว้แทบไม่อยู่ก็ไหลลงมาอีกครั้ง

จึงอ้วสุดจุกสะอื้นเบาๆ รีบไปหยิบเสื้อคลุมของเชียวชวี
มาให้ฉู่จวินหลัน นางไม่กล้าเปิดหีบของฉู่จวินหลัน และด้วย
ปกติก็รับใช้เชียวชวีอยู่แล้ว จึงรู้ดีว่าเสื้อผ้าของเขายู่ที่ใด

ฉู่จวินหลันรับเสื้อคลุมมาสวม มือที่เย็นเฉียบสั่นเทา
ไอบหน้าครึ่งหนึ่งซ่อนอยู่ในเสื้อคลุมขลิบขนสีดำ ทำให้ไอบหน้า
ยิ่งดูเล็กเพียงฝ่ามือ

หลังจากความโกรธพลุ่งพล่านผ่านไป จิตใจของฉู่จวิน-
หลันก็สงบนิ่งอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

แม้ก่อนหน้านี้ระหว่างนั่งรถม้ากลับจวน นางจะยังลังเล
อยู่บ้าง แต่ตอนนี้ความลังเลทั้งหมดได้หายไปสิ้น ในหัวของนาง
มีเพียงความคิดเดียว...นั่นคือนางต้องทำให้เชียวชวีหายดี

นางมีอาจเฝ้าอยู่ข้างกายเชียวซวีได้ตลอดสิบสองชั่วยาม เหตุการณ์เช่นวันนี้ย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้ ครั้งนี้เป็นเพียงน้ำเย็น แล้วครั้งหน้าจะเป็นอะไร หากมีคนบ่อนยาพิษให้เขาเล่า

ให้นางฝึกตนนางก็จะฝึก ไม่ลงจากเขาก็ไม่ลง ขอเพียง เชียวซวีมีชีวิตอยู่ดี ๆ ก็พอ เชียวซวีเคยทำเพื่อนางมากมาย แม้กระทั่งฝึกวิชาโดยไม่สนพิษกำเริบเพื่อปกป้องนาง... ถือว่าครั้งนี้นางทำเพื่อชดใช้ให้เขาแล้วกัน

ฉู่จวินหันไม่พูดอะไร บรรยากาศในลานเรือนจึง เย็นเยียบราวกับถูกแช่แข็ง

ไม่นานก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นจากด้านนอก กงชินอ่อง ชายาจาง และชายาไช่ พร้อมบ่าวรับใช้เดินเข้ามาอย่างเร่งรีบ

ฉู่จวินหลันรวบรวมอารมณ์ ก้าวเข้าไปคำนับ “คารวะ ท่านพ่อ คารวะท่านแม่ทั้งสองเจ้าค่ะ” ยังไม่ทันที่กงชินอ่อง จะเอ่ย นางก็กล่าวต่อ “เรื่องในวันนี้เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย ขอให้ท่านพ่อและท่านแม่ให้คนอื่นออกไปก่อน”

กงชินอ่องที่สีหน้าเคร่งเครียดโบกมือให้คนด้านหลัง

เหล่าคนสนิทและองค์กรต่างคำนับแล้วถอยออกไป

เมื่อกงชินฮ่องท่าเช่นนั้น ชายาจางและชายาไช่ก็สั่งให้
คนของตนออกไปเช่นกัน

ทั้งสามเดินเข้าไปในเรือนจิ้งเซวียน ฉู่จวินหลันจึงสั่ง
จางหลี่และคนอื่นๆ ว่า “พวกเจ้าไปเฝ้าอยู่หน้าประตู ฮั่วเยซิงกับ
จิงอวี่อยู่ต่อ”

“ขอรับ”

จางหลี่และคนอื่นๆ คำนับแล้วออกไป

เมื่อประตูลานเรือนปิดลง ฉู่จวินหลันก็ชี้ไปยังทั้งสี่คน
ที่นั่งกอดกันกลม

“ตอนนี้ไม่มีคนนอกแล้ว ข้าจะพูดตรงๆ แล้วกัน วันนี้
เดิมทีข้าพบวิธีบางอย่างที่สามารถรักษาเชื้อจื้อได้ แต่ระหว่าง
ออกไปหาสมุนไพร ในเรือนกลับเกิดเรื่องวุ่นวาย พอกลับมา
ก็เห็นภาพเช่นนี้...”

ณัฐจินหลันเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้กงชินอ๋อง ซาซาจาง และซาซาไฉ่ฟังอย่างละเอียด กระทั่งสิ่งที่นางทำด้วยความโกรธ ก็ไม่ได้ปิดบัง

ประโยคสุดท้ายนางยังกล่าวอย่างหนักแน่นว่า “ไม่ว่า ชื่อจื่อจะเป็นคนโง่หรือหมดสติไม่สามารถขยับตัวไปไหนได้ อย่างไรเขาก็ยังเป็นเชื้อพระวงศ์ เป็นชื่อจื่อของจวนอ๋อง จะยอมให้คนพวกนี้เหยียบย่ำเกียรติของราชวงศ์กับเกียรติของจวนอ๋อง ได้อย่างไร”

ณัฐจินหลันกล่าวพลาจ้องตรงไปยังกงชินอ๋อง

นางเชื่อว่าในเมื่อกงชินอ๋องยังเคยไปศาลบรรพชน กลางดึกเพื่ออธิษฐานให้เซียวชวีหายดี ฉะนั้นเขาย่อมไม่ได้ เหมินเฉยต่อเซียวชวีอย่างที่แสดงออกแน่นอน

บทที่ 472 จัดการ

กงชินอ่องเจ้าของใบหน้ากลมเรียบเฉยไร้อารมณ์ แต่หน้า
กลับแดงก่ำไปแล้ว

ชยายางกับชayaใช้ต่างชำเลื่องมองสีหน้าของกงชิน-
อ่อง ใจก็เต้นรัวไม่เป็นจังหวะ

โดยเฉพาะชยายางที่เหงื่อตรงขมับผุดขึ้นมาไม่น้อย

ชayaใช้ใช้ผ้าเช็ดหน้าปาดน้ำตา “ท่านอ่อง บ่าวพวกนี้
รังแกเจ้านาย ชั่วช้ายิ่งนัก!” จากนั้นก็หันไปตวาดหานหมัวมัว
และคนอื่นๆ “พวกเจ้าตาบอดกันหรือ เหตุใดถึงไม่ห้ามพวกนาง!”

หานหมัวมัว ชู่ซง ซี้เส่ว และซีเหวินรีบคุกเข่าลงทันที
“เรียนพระชaya เรือนจิ้งเขวียนคับแคบ อีกทั้งมีองค์รัชชอยู่
ไม่สะดวกจะเดินไปมา ชayaซื้อจื่อก็เคยกำชับไว้ว่าเวลาที่ไม่มี
หน้าที่ให้ทำต้องอยู่ในห้อง เช้าวันนี้ชayaซื้อจื่อออกไปโดยไม่ได้
สั่งงานใดๆ พวกบ่าวจึงอยู่แต่ในห้อง มิทราบเลยว่าภรรยาพาน-
จวินจะพาคนไปก่อเรื่องเช่นนี้”

เห็นได้ชัดว่าพวกนางโยนความผิดทั้งหมดไปให้คนของ
ชายาจง และพยายามกันตัวเองออกจากเรื่องนี้

ชายาไช่กล่าวว่า “พวกเจ้าช่างไร้ประโยชน์! ท่านอ๋อง
เรื่องนี้ท่านคิดเห็นอย่างไร...”

ชายาจงกัดฟันกรอด ในใจเต็มไปด้วยความแค้น

นางแฝงคนเข้าไปในเรือนจิ้งเซวียน หนึ่งก็เพื่อกลั่นแกล้ง
เซียวชวี สอง คอยจับตาดูฉู่จวินหลัน และสาม คือใช้คนพวกนี้
เป็นเครื่องมือทำเรื่องต่างๆ ได้สะดวก แต่นางไม่คิดเลยว่า
ภรรยาพานจวินจะโง่เขลาถึงเพียงนี้!

ทว่าหากยอมอ่อนข้อตอนนี้ ก็ไม่ต่างจากยอมรับว่า
นางเป็นคนสั่ง แล้วต่อไปจะควบคุมเรือนในได้อย่างไร

คิดได้เช่นนี้ ชายาจงจึงถอนหายใจกล่าวว่า “ท่านอ๋อง
แม้พวกนางจะมีเจตนาดี อยากอาบน้ำให้ชื่นใจ แต่ก็ทำผิดกฎ
ไม่ฟังคำของฉู่ชื้อ สมควรถูกลงโทษจริง” นางเบนสายตาไปยัง
ทั้งสี่คนที่กอดกันอยู่เล็กน้อย “แต่การโยนพวกนางลงโองน้ำ
ในหน้าหนาวเช่นนี้ ก็ดูจะไม่เหมาะสมไปหน่อย”

เมื่อชายาจากพูดเช่นนั้น ภรรยาพานจวินและพวกก็เริ่มมีความกล้าขึ้นมา กล่าวทั้งที่ตัวสั่นงันงก

“ท่านอ๋องโปรดพิจารณา พวกบ่าวล้วนห่วงใยชื่อจื่ออยากแบ่งเบาราชายาชื่อจื่อ ต่อให้มีสักหมื่นความกล้า พวกบาวก็ไม่กล้าใช้น้ำเย็นอาบให้ชื่อจื่อ เพียงแต่ตอนชายาชื่อจื่อกลับมา น้ำในอ่างเย็นลงแล้ว จึงโยนความผิดให้พวกบ่าวเจ้าค่ะ!”

จู่จวินหันแค้นหัวเราะ “ในห้องยังไม่มีสิ่งใดถูกแตะต้อง หากใครสงสัยก็ไปตรวจสอบได้ หานหมั้วหมั้วกับชู่ชงก็น่าจะรู้ยุบบ้าง ล้วนเป็นพยานได้”

ชายาไฉ่แปลกใจเล็กน้อย แต่การที่จู่จวินหันจะตั้งคนของนางมาเป็นพวกในยามคับขันก็ถือว่าเข้าใจได้

นางจึงกล่าวตามน้ำ “พวกเจ้าว่าอย่างไร”

หานหมั้วหมั้วเงยหน้ามองชายาไฉ่แวบหนึ่ง แล้วรีบตอบ “เรียนพระชายา บ่าวไม่เห็นพวกนางไปก่อไฟต้มน้ำในครัวเล็กเตาก็เย็นสนิท มีเพียงเตาที่ชายาชื่อจื่อสั่งให้ต้มน้ำเท่านั้น... แท้จริงแล้วจะต้มน้ำหรือไม่ แคดูเตาก็รู้แล้วเจ้าค่ะ”

ชายาจางจ๋องหานหมั้วมัวอย่างตุตัน

ชายาไฉ่หันไปมองกงชินอ๋องเป็นเชิงถาม “ท่านอ๋อง?”

กงชินอ๋องเดินเข้าไปดูในห้องจากนั้นก็ไปยังครัวเล็ก
ก่อนจะเปิดฝาท่อเหล็กใบใหญ่ดู

เมื่อกลับออกมาในลานเรือน สีหน้าก็บึ้งตึงจนคิ้วขมวด
เป็นปม

“หรือเจ้าจะบอกว่าชายาซื้อจื่อที่ฝาบาททรงเลोकจะไป
ใส่ร้ายบ่าวอย่างไรเหตุผล? ต่อไปเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ไม่ต้องมา
รายงานซ้ำอีก เรื่องของเรือนจิ้งเซวียนก็ให้เจ้าของเรือนจัดการ
เอง บ่าวพวกนี้ไม่เคารพเจ้านาย เช่นนั้นจะเก็บไว้ทำไมกัน”

“ขอบคุณท่านพ่อเจ้าค่ะ” ฉู่จวินหลันคำนับอย่างเคารพ

กงชินอ๋องเหมือนหมดความอดทนเต็มที่ เรียกชายาจาง
กับชายาไฉ่แล้วก็จากไป

ภรรยาพานจวินกับพวกสาวกับตกลงไปในนรกน้ำแข็ง
หมอบอยู่กับพื้นแล้วโขกศีรษะไม่หยุด

“ชಾಯาชื่อจื่อโปรตเมตตา! ชายาชื่อจื่อ!”

ฉู่จวินหลันสูดลมหายใจเย็นเข้าลึกท่ามกลางเสียงร้องขอชีวิตอย่างแหบแห้ง ก่อนจะค่อยๆ ฟนลมหายใจที่กลายเป็นไอสีขาวเพราะอากาศหนาวออกมา นางยกยิ้มมุมปาก “พวกเจ้าบอกว่าตนไม่ผิดไม่ใช่หรือ”

“บ่าวรู้ผิดแล้ว! ไม่กล้าอีกแล้ว! บ่าวเพียงทำตามคำสั่งของ...”

“จางหลี่ พาคนเข้ามา ปิดประตูลานเรือนด้วย” ฉู่จวินหลันตัดบท

“ขอรับ!”

จางหลี่ จื่อเยียน จื่อยวน หมิงเออร์ และองครักษ์คนอื่นๆ เข้ามา ก่อนจะปิดประตูเรือนจึงเซวียนแน่นหนา

จิ่งอวี้กัณฑ์แน่น “ชಾಯาชื่อจื่อ จะจัดการพวกนางอย่างไรดีขอรับ”

“ในเมื่อท่านอ๋องให้ข้าตัดสิน ข้าก็จะตัดสินเอง”